

EDITORIAL

LES CARRETERES

Comencem l'any 1987 i les carreteres són el plat fort de les converses de molta gent de la nostra comarca, sobretot dels qui les utilitzem més sovint. Estem parlant de les famoses Banyoles - Besalú i Besalú - Olot.

La primera, la C-150, tram Banyoles - Besalú, se l'ha anomenada popularment «l'obra de la seu» i, pel que sembla, hi ha un descontentament generalitzat per la forma en què s'han dut a terme les obres i pel traçat. Aquest desconcert es podria resumir en les següents preguntes:

-Per què han tardat tant a arranjar 12 km de carretera amb els inconvenients i les molèsties que això suposa per als usuaris?

-Per què han tornat a fer la carretera pel bac de Fares i no pel solei (cosa que ja s'havia dit moltes vegades) arrencant des de l'antic pont del Ser, a l'altura de la creu, i acabant al pont de les Carreteries?

-Per què han construït un nou pont amb revolt i mal peraltat?

-Per què no hi ha tres carrils a la pujada de Serinyà?

-Què passaria amb el tram del Pla de Fares si es construís el pantà d'Esponellà, obra no del tot utòpica donada la manca d'aigua que hi ha a la Costa Brava?

-Per què l'obra s'acaba a l'entrada del pont nou de Besalú i deixen, almenys de moment, sense arranjar tot el tram del pont i sota-devesa fins a la cruïlla de la carretera de Figueres?

Es comentava que un alt responsable de l'obra, davant alguna d'aquestes preguntes, va respondre: «Si tot això ho féssim ben fet, què farien els nostres fills?». Si això és cert s'ha de suposar que feia broma, perquè si no...

L'altra carretera que no acaba d'arrencar és la C-260 (Besalú-Olot), comarcal que forma part de l'Eix Pirinenc i que a la llarga serà una important via de comunicació que partint de Pamplona (Navarra) i marxant paral·lela als Pirineus arribarà fins a Roses.

Aquesta carretera té problemes seriosos en el traçat de les variants (Olot, Besalú, Castellfollit). Confiem que malgrat aquests i d'altres inconvenients, les obres començaran aviat i no seran tan llargues i més encertades que les de la C-150.

P. D.: Esperem que els Reis de l'any que ve ens portaran la variant de Banyoles. Ja fa temps que vàrem tirar la carta.

ÍNDEX

Editorial	1
Pàgina literària	2 i 3
Informació municipal	4 i 5
Homenots	6 i 7
Esports	8
Diada del conte	9
Parlem de teatre	10
Cartes al director	11
Còmic	12

NOTA: «Tallaferro» no es responsabilitza necessàriament de l'opinió que expressin els articles signats.

Tal com us assabentàvem en la darrera revista, «Tallaferro» disposarà d'unes tapes per poder enquadrar els 18 números publicats fins ara. Els interessats, feu-nos arribar tots els exemplars, ordenats. El preu sembla que oscil·larà entre les 1.000 i les 1.200 pessetes.

A partir del proper número ens agradaria obrir una secció a la revista dedicada a receptes originals de cuina. Animeu-vos tots aquells qui en tingueu d'amagades i feu-nos-les arribar. Es publicaran per ordre de rebuda. Gràcies en nom dels qui les assaboriran!

EL CAMÍ DE NADAL

Quan sota el cel tot gris que l'empresona
s'ajup el dia a un tendre caminal,
és solament que picona, picona
el camí de Nadal.

Quan de joiells posa una fina randa
el gebre per garrigues i tossal,
és que engarlanda, engarlanda
el camí de Nadal.

Quan ningú pena ni es plany ni s'acora
i en la nit freda hi ha un goig matinal,
és que teniu a la vora
el camí de Nadal.

I quan s'enjoia la vida revessa
i us enlluerna l'Infant immortal,
és que pel cor us travessa
el camí de Nadal.

Josep Carner
«El tomb de l'any»

CANT DE NADAL

Jesús és nat. Un goig ens ha llevat
l'oprobí; arreu, els dissortats amoixa.
Dintre d'un clot s'entaforà el pecat;
cerquem arreu i no trobem l'angoixa.
I ja veus d'àngel canten així:
—Glòria in excelsis, Déu és ací.

De genollons, la il.luminada Mare
els ulls adora de l'Infant més bell.
Darrera tants de segles, mostra encara
l'àngel, igual, irradiant cartell.
I canta l'àngel, il.luminat:
—Glòria in excelsis, Jesús és nat.

Gloria in excelsis, diu al nostre entorn
tot cor gentil, tota esperança oberta;
l'home, segons Adam el primer jorn,
com envoltat de llum, d'un son desperta.

L'alba rogenca, per les afraus,
llevant angoixes, deslliura esclaus.

Josep Carner
«El tomb de l'any»

NADAL SENSE TU

Nadal sense tu.
Respirava la falsa tristesa dels cants
i la dansa,

i en la càlida nit invertida
cercava l'estel de ningú,
car aqueix fóra el meu. L'enyorança
només, tota sola, com una mentida
d'amor, era meva!
Quin estiu més cru!
Quina gèlida neu que no neva!

Soledat hostil!
Soledat, dolça amiga d'antigues estones,
ara em puny el teu aire senil
i aquesta mirada secreta que em dones,
tot dient-me: —Seré ton asil
com llavors que amb la mòbil peresa
i l'angèlic orgull i el misteri viril,
pel jardí calorós de la greu juvenesa,
componies en mi ton estil.

Adéu, soledat!
Sigues l'ombra marcida dels sants i dels savis!
Car al miser Adam, l'endemà del pecat,
ja li calen, contigus, uns llavis
per al cant amorós, per al reny assuaujat,
per al crit que l'empeny a l'esquiva fortuna.
Per al bes, per al bes de foc humitejat,
potser en nits de Nadal, a l'hivern o a l'estiu
—com la meva— i amb lluna!

Pere Quart

NADAL

Sento el fred de la nit
i la simbomba fosca
Així el grup d'homes joves que ara passa cantant.

Sento el carro dels apis
que l'empedrat recolza
i els altres qui l'avencen tots d'adreça al mercat

Els de casa
a la cuina
prop del braser que crema
amb el gas tot encès han enllestit el gall
Ara esguardo la lluna que m'apar lluna plena
i ells recullen les plomes
i ja enyoren demà

Demà posats a taula oblidarem els pobres
—i tan pobres com som—
Jesús ja serà nat
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos arrencarà a plorar

Joan Salvat-Papasseit

LO NOI DE LA MARE

Mentre Maria bressava i vestia
son ros i tendre Fillet que no dorm,
perquè no plores, ni en terra s'enyore,
dolça li canta dolçeta cançó,
No plores, no, Manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d'amor.

Cada gronxada et daré una abraçada,
cada abraçada un beset amorós;
mes rosses trenes seran tes cadenes,
niu i arcoveta les ales del cor.

Que n'és de bella ta galta en poncella!
Que en són de dolços tos llavis en flor!
són una rosa que els meus han desclosa
sols per xuclar-ne la mel de l'amor.

Feu-li, aurenets, cançons d'amoretetes;
fes-li musica, gentil rossinyol;
si t'és poc fina ma falda de nina,
baixen los Àngels del Cel un bressol.

Sien ses ales glasser de tes gales,
sien sos braços coixins de ton cos;
jo per tos polsos ne tinc de més dolços;
per embolcar-te, les teles del cor.

(fragment)



Mutua General de Seguros

PLA DE JUBILACIÓ PER A LA MESTRESSA DE CASA

a

GESTORIA BASSOLS

RECONCILIACIÓ

És prou constatable que la societat d'avui, per la seva pròpia circumstància històrica, esdevé per si mateixa especialment conflictiva, on els diferents i lògics criteris conceptuals i ideològics, lluny de tolerar-se, a voltes sembla talment que vulguin radicalitzar-se.

D'antuvi creiem que seria bo, sobretot per a tots aquells qui d'alguna manera ens anomenem cristians, això és, que intentem viure d'acord amb l'Evangeli, de replantejar-nos seriosament la nostra personal predisposició per assolir una autèntica reconciliació a tots nivells. Aquesta fonamental exigència, entenem que hauria de constituir certament el punt de partida per a l'encontre de camins que puguin portar-nos a cercar la convivència i la distensió.

Tanmateix, la cursa serà llarga i difícil, ja que cal convenir que l'home, per la seva pròpia naturalesa humana, és feble, limitat, encara que a voltes ens avergonyim d'acceptar-ho, o si més no, volem dissimular-ho tant com podem. No obstant això, quan aconseguim deslliurar-nos d'egoïsmes i la humilitat pot agermanar-se amb la caritat i l'amor, els obstacles s'esvaeixen considerablement.

Dintre el context de les pròpies relacions humanes, ens atrevim a afirmar que una de les causes en què caldria situar l'origen de molts dels greus problemes que sofreix la nostra societat, rau precisament en el si de les pròpies famílies, ja que malgrat tot, la família és l'embrió, la base fonamental on ha d'estructurar-se i formar-se l'individu. Si aquesta base no resulta prou sòlida, no podrem estranyar-nos que l'edifici presenti algunes fissures i, fins i tot, perills d'esfondrar-se.

Sí, hi ha un punt, un aspecte dintre la problemàtica familiar especialment important, fonamental. Ens referim a les relacions entre pares i fills. Semblantment aquestes relacions, que a voltes en el seu plantejament teòric poden no presentar, millor dit, no haurien de presentar dificultats, de fet en presenten i, per desgràcia, sovint de molt greus.

Entenem que l'educació i la formació dels fills comporta per als pares una gravíssima càrrega de responsabilitat. Aquesta responsabilitat, lluny d'alleugerir-se, a mesura que van passant els anys haurà de respondre conscientment a una sèrie d'esdeveniments. Caldrà tenir sempre present que els fills van fent camí ininterrompudament, i per això la responsabilitat envers ells haurà d'adaptar-se a unes naturals exigències d'edat, de temperament, d'estat, etc.

Sense endinsar-nos en qüestions pedagògiques, creiem que les relacions entre pares i fills s'haurien de fonamentar ja inicialment en el mutu respecte, partint de la base d'un diàleg senzill i planer, inspirat en l'amor i la caritat, on totes les qüestions puguin ésser tractades obertament, sense falsos complexos. En aquest context caldria situar l'assentament d'un ambient familiar distès i transparent en el qual, per més contrastats criteris i oposades situacions, la serenor, l'amor i el respecte seran guies eficients en les relacions que ha d'haver-hi entre pares i fills. La seva relació humana i moral no podrà ressentir-se llevat d'una plena responsabilitat, on les radicalitzacions no tindran lloc, ni tan sols raó de ser, ja que hom serà plenament

conscient de l'origen de les naturals limitacions humanes de les quals, per despit, a voltes sembla que tots plegats vulguem ignorar-ne l'existència.

En una circumstància històrica com l'actual, on la vida de l'home apareix més difícil, més despersonalitzada, aclaparada per excessives preocupacions, immers en una atmosfera d'intranquil·litat i de tota classe de depressions psíquiques, hom no està predisposat, certament, a la creació d'una serenor d'esperit, factor, aquest, sens dubte influent, que pot induir-nos a respirar uns aires d'inestabilitat, d'asfíxia per a un bon desenvolupament de les pròpies relacions humanes i socials.

En aquest sentit, tota comunitat ha d'afrontar les seves pròpies dificultats d'acord amb les particularitats que li són característiques. Evidentment, ens cal valorar per damunt de tot les noves generacions, i en aquest sentit confessar-nos il·lusionats, ja que en elles tenim dipositades les nostres esperances donat que d'elles depèn, bàsicament, l'assoliment d'una societat més justa i en conseqüència més lliure, més responsable i més solidària.

En conseqüència, per això també voldríem fer avinents les negatives conclusions, tant a curt com a llarg termini, de certs comportaments, de certes actituds públiques les quals, lluny d'afavorir la convivència ciutadana, no fan res més que fomentar suspicàcies, obrir ferides i alimentar rancúnies, en definitiva: disgregar en lloc d'unir. Alhora, cal dir-ho també, presenten una trista i negativa imatge de la pròpia realitat comunitària.

La ironia, el sentit de l'humor, no ha d'estar renyit amb el bon gust i el màxim respecte a la intimitat de les persones, ans tot el contrari, ha d'ésser vehicle d'agermanament i distensió a tots nivells. Una vegada més, ens cal pensar que la llibertat d'expressió acaba on comença la intimitat i la pròpia llibertat dels altres.

En el fet de saber valorar i equilibrar aquesta sèrie de conceptes creiem, humilment, que és on rau precisament l'eix en el qual hauria de fomentar-se una autèntica reconciliació per a tots.

J. Pèlachs i Rojals

FESTA DE SANT VICENÇ

Dies 24 i 25 de gener 1987

DISSABTE, 24: A dos quarts d'11, gran ball al cinema Glòria a càrrec del grup «Drac Màgic».

DIUMENGE, 25: A les 12, Ofici cantat amb orquestra. A la 1, dues sardanes vermut a la placeta de Sant Vicenç. A les 5, quatre sardanes a la Plaça de la Llibertat.

ACLARINT MALENTESOS

En l'anterior número de «Tallafarro», concretament en el número 17, hi ha un escrit de l'Associació de Pares i Educadores de l'Escola Bressol «Els Ninos» en el qual es dóna, jo crec, una interpretació equivocada de l'escrit publicat en la Informació Municipal del número anterior, el 16, en què es parla de les obres de la guarderia municipal.

Mai l'esmentat escrit no va voler desmerèixer de cap manera el treball de les educadores de l'escola bressol «Els Ninos», al contrari, pretenia ressaltar el que és una vertadera guarderia; precisament la descripció que es dóna en l'escrit del n.º 16 és la normativa que regeix la guarderia «Els Ninos».

La pretensió de l'escrit era que els pares fossin ben conscients del que es dóna als seus fills en una escola bressol, el que hi aprenen, i pretenia ressaltar la diferència que hi ha en portar-los en un altre lloc on no hi hagi un pla d'ensenyament adequat al normal desenvolupament de la intel·ligència de l'infant, encara que estigui ben vigilat.

Penso que la mala interpretació de l'escrit és culpa meua per no posar precisament d'exemple l'escola bressol «Els Ninos» com al model d'escrit; no se'm va ocórrer, ja que el que s'hi diu és el que hem parlat en algunes de les reunions que hem tingut, en les quals es parlava dels treballs i jocs d'infants.

Quant a si la construcció de l'edifici, més o menys adient, de l'actual guarderia, no reuneix prou condicions, no és per manca de voluntat de les educadores, sinó que és per no disposar d'altre lloc (per molt que es va buscar), i mentre no es pugui utilitzar la nova l'actual guarderia està acondicionada suficientment.

Quant a la guarderia municipal, sembla que també hi ha alguna confusió, ja que es pensa que essent municipal no s'haurà de pagar l'estada i l'ensenyament de l'infant; en tots els llocs, siguin municipals o privats, s'ha de pagar, ja que les ajudes que es puguin rebre dels organismes oficials són de bon tros insuficients per cobrir les despeses que ocasiona el normal funcionament de l'escola.

Confio que aquestes lletres no causaran nous malentesos; en tot cas, estic a la disposició de tots els aclariments que facin falta.

Roser Corominas, *Alcaldessa*

HORARI BIBLIOTECA MUNICIPAL

Centre de lectura «Ramon Vidal»

DE DIMARTS A DIVENDRES
6 - 9 VESPRE

DISSABTES, 4 - 7 TARDA

GRAN FESTA DE CARNESTOLTES

EL DISSABTE DIA 21 DE FEBRER,
AL CINEMA GLÒRIA

Hi haurà un important concurs de disfresses a:
MILLOR COMPARSA.
MILLOR DISFRESSA INDIVIDUAL
I ALTRES PREMIS

INFORME MUNICIPAL

QUANT VALEN I COM ES FINANCEN LES OBRES

GUARDERIA MUNICIPAL

Construcció guarderia

	Ingres.	Despeses
PRIMERA FASE		3.815.488
Subvenc. ICASS (Institut Cat.)		
Assist. Serv. Socials 1983	2.000.000	
Assist. Serv. Socials 1984	1.000.000	
Aportació Municipal	815.488	
Sumes totals	3.815.488	3.815.488
SEGONA FASE		10.999.900
En execució 1986		
Subvenció ICASS	9.000.000	
Subvenció Diputació	4.000.000	
Crèdit Banc Cr. Local	3.000.000	
Pendent execució 1987		5.000.100
Sumes totals	16.000.000	16.000.000
Honoraris projecte		306.768

VORERA

RACOLTA

OBRES VORERA RACOLTA

PRIMERA FASE		
A) Cost obres total		5.802.241
Obra executada		
B) Finançament		
Subvenció Pla d'Obres i Serveis		2.323.000
Aportació municipal 10%		347.924
Contribucions especials 90%		3.131.317
C) TOTAL		5.802.241
Pendent liquidació definitiva obra		

SEGONA FASE

Obra adjudicada. Pendent execució per obres complementàries MOPU		
A) Cost total obres		2.681.095
B) Finançament		
Aportació Ajuntament		1.340.548
Subvenció Pla d'Obres i Serveis		1.340.548
TOTAL		2.681.095
TERCERA FASE		
Murs de contenció		3.837.166
Els murs de cada costat del pont van a càrrec del MOPU.		

REFORMA I ACONDICIONAMENT DE LA CASA CAMBÓ

PRESSUPOST LICITACIÓ		38.263.946
DESPESES		
Dispensari Municipal	10.775.398	
Residència jubilats	9.578.400	
Llar de Jubilats	8.881.211	
Biblioteca	9.028.937	
Habilitació Biblioteca	4.000.000	
Projecte i direcció d'obres i indemnització inquilins	3.500.000	45.763.946
Total despeses		45.763.946

FORMES DE FINANÇAMENT:

Baixa per licitació	500.445
CRÈDITS OBTINGUTS	
Banc de Crèdit Local	
Interès 11% + 0'40	6.000.000
Diputació (sense interès)	1.000.000
Obra finançada	7.500.445

SUBVENCIONS

Diputació	500.000
I.C.S. (Dispensari)	3.200.000
Depart. Cultura (Biblioteca)	2.000.000
Depart. Sanitat (compra edif.)	2.000.000
I.C.A.S.S. (Serveis Socials)	8.000.000
Caixa d'Estalvis Provincial	9.578.400
Departament d'Arquitectura i Habitatge (restauració façana)	11.000.000
	36.278.400
SUMA	43.778.845

ALTRES APORTACIONS

MUNICIPALS	1.985.101
Suma total	45.763.946

CRÈDITS OBTINGUTS (Casa Cambó)**CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL DE GIRONA**

Per la compra de l'edifici 7.000.000
 Interès: 16%. 1ª amortització: 30-12-1982. Última: 30-9-1991.
 A partir del 1986 s'ha aconseguit una baixa en l'interès, que serà del 13'80%.

BANC DE CRÈDIT LOCAL D'ESPANYA

Acondicionament casa 6.000.000
 Interès: 11% i 0'40% comissió. 1ª amortització: 1-1-1985. Última: 30-12-1995.

CRÈDIT DIPUTACIÓ PROVINCIAL

(sense interès) 1.000.000
 1ª amortització: any 1985. Última: any 1989.

Per al mobiliari de la Llar i Residència de Jubilats, la Caixa d'Estalvis Provincial ha concedit 1.500.000 ptes.

En els 7.000.000 de la compra de la casa hi van inclosos els mobles que hi havia, valorats en 750.000 ptes.

Des de l'1 de juliol de 1986 s'ha aconseguit que l'Institut Català de la Salut (ICS) ens doni les xeringues de donar injeccions gràtis (si ho recordeu, valien 30 ptes. cada una). També s'estan portant negociacions amb l'ICS per tal de fer un conveni de manteniment del dispensari municipal. Sembla que van per bon camí.

També s'han iniciat negociacions amb els Serveis Socials de la Diputació per al manteniment de la Llar i Residència de Jubilats, per tal de posar en marxa els serveis previstos.

**CENTRE CULTURAL
CONJUNT SANT JULIÀ**

Edifici Sant Julià. SERVEIS: Teatre, conferències, exposicions, concerts.

Can Tenes. SERVEIS: Emissora Ràdio Besalú, sala de reunions revista «Tallaferró» i Comissió de Festes. Sala i local cultural per a les entitats.

Subvencions rebudes:

V Centenari Descobriment Amèrica:	
Any 1983	752.757
Any 1984	1.129.167

Any 1985	1.276.312
Diputació Girona, 1984	2.500.000
Cost d'obres segons projecte	8.678.454
Pendent d'execució	3.020.198

Aquests 3.020.198 que queden per executar teòricament no són tals, ja que aquestes obres s'han fet amb la brigada d'obres municipal, cosa que n'ha reduït considerablement el cost. Actualment l'edifici està molt avançat i quasi a punt d'ésser inaugurat.

**EDIFICI CAL CAMPANER.
ALBERG - CASAL DE JOVES**

Cost obres	10.355.337
Subvencions Direcció General de Joventut. 1982	1.900.000
1983	1.064.548
1984	700.000
Diputació, 1983	500.000
TOTAL	4.164.548

S'ha sol·licitat un crèdit per a rehabilitació de 1.100.000 ptes.

La resta d'obra pendent es cobrirà en diferents etapes. També hi ha demanada una subvenció al Ministeri de Cultura amb motiu del cinquè centenari del descobriment d'Amèrica.

Per altra part, aquesta obra es fa amb la brigada municipal, cosa que fa que baixin molt els costos.

Hem d'esmentar, també, que alguns contractes de la brigada municipal d'obres es fan d'acord amb l'INEM, i que tenen una part subvencionada.

**ESCOLA PÚBLICA SALVADOR VILARRASA
REFORMES I OBRA NOVA**

Es tracta de fer un cos d'escala nou, per tal que a l'escola només s'hi pugui entrar per una porta i una escala, i així no s'hagi de sortir al carrer per canviar de classe. Per altra part es fan tots els lavabos nous, es canvia tota la instal·lació elèctrica, es modifica la calefacció, la fusteria, es pinta interior i exterior, i es reforma la cuina.

En una segona fase es tancaran amb vidre emplomat els porxos de l'entrada i s'hi faran despatxos i sales de reunions.

Això es pagarà de la següent manera:

PRIMERA FASE:

Generalitat	5.000.000
Diputació - Generalitat	3.000.000
Ajuntament de Besalú	3.000.000

SEGONA FASE

Generalitat	1.000.000
Ajuntament de Besalú	1.000.000

PLAUR

HOMENOTS

D'un ampli horitzó a la mirada, disposen tots aquells qui estan de retorn de les vivències d'un grapat de pàgines passades en diferents circumstàncies de la seva vida. Són aquelles persones que en el seu tarannà se'ls endevina el sempre típic, tòpic i clàssic bon fer dels senzills.

Segurament que encara no saben què és la llibertat. Però, de retorn del seu viatge –en dura lluita contra les ones de la vida– han trobat en el seu lloc habitual un recés mariner cosa que és, si més no, una aproximació a la llibertat. Ells viuen i deixen viure, sempre conscients d'allò més primordial des d'un punt de vista humà: el respecte a la pròpia realització personal.

BARTOMEU JOU I SERRA

Viu, deixa viure... i fa viure amb el seu exemple.

Asseure's a la vora del foc i començar a parlar amb en Tomeu, és com incloure's en una llista d'embarcament per emprendre un viatge a través del temps, però respectant sempre l'espai, el seu espai, allò que des de fa 68 anys ha estat l'escenari de la seva obra.

El món físic d'en Tomeu és emmarcat per les alzines de la Mare de Déu del Mont, que el van veure néixer; els teixits de ferro espinós, conseqüència d'una guerra; les ries gallegues, esperant l'expedient per poder deixar el servei militar; els camps de blat de la Garrotxa, la Cerdanya i el Ripollès, per poder anar tirant en aquells temps difícils; i el nostre entorn. L'entorn de la nostra vila, des d'on viu i fa viure un autèntic missatge de pau, fruit del seu tarannà i del seu cor: el món espiritual d'en Tomeu.

–Tomeu, tu vivies en un poble petit i tranquil fins que va esclatar la guerra... i la guerra et va fer viatjar...

I que em va ben passejar! Es pot dir que entre pitos i flautes vaig estar uns cinc anys fent el turista per aquestes Espanyes.

–Ja hauries d'explicar per a «Tallafarro» el teu pelegrinatge.

Això que en dius el meu pelegrinatge es va encetar a finals del 37, quan els republicans em van mobilitzar i em van fer anar cap al Collell a començar-me a ensinistrar. A començaments del 38 em van portar cap al front de Terol, on vaig caure presoner el mes de març d'aquell any a Torrecilla de Alcañiz.

–I una vegada pres, què va passar?

Va ser quan varen arribar les estades en camps de concentració. Des de Torrecilla de Alcañiz em van portar a Saragossa, després a Orduña, més endavant a Miranda de Ebro, i d'allí al 41 batalló de treballadors, que ens feien fortificar la plaça de Toledo fins que vam acabar la feina a finals del 39.

–I després cap a casa?

Sí, però no et pensis pas que per a gaire temps. (En Tomeu deixa anar un somriure tot sorneguer, mentre va remenant les brases de la llar).

–Què vols dir?

Sí... res, que l'any 40 em van cridar a la mili.



Comunió Solemne de l'Hortensia.

–Vaja, gairebé allò que se sol dir «sessió contínua». I cap a on et van portar aquesta vegada?

Aquell viatge em va dur cap a Galícia. A Monforte de Lemos, cap a la banda de Lugo, en un regiment d'infanteria, i em van destinar a la secció de morters... (aquí se li torna a escapar el riure per sota el nas), però va arribar l'expedient, perquè el meu pare tenia una edat ja avançada i al cap de 14 mesos ja en vaig poder sortir.

–No li veig la gràcia... De què te'n fots?

És que he recordat una anècdota que em fa molta gràcia...

–Vinga, explica-la.

–Va passar que un dia que fèiem teòrica, un tinent d'aquests sortits de l'acadèmia, seguint les instruccions que figuraven al llibre que duia, ens explicava com funcionaven els morters, i quan va ser l'hora de demostrar-ho no hi havia manera de fer-ne explotar cap. Ell prou ho anava provant, però no hi havia manera. Fins que tant, tant, li vaig dir que pot ser que explotin. El tinent em va respondre: «Què vols dir?», i jo només li vaig explicar que havia fet la guerra amb els rojos i que llançàvem una caixa de granades de morter en cosa de cinc minuts i allà no en fallava cap.



...Pensem que n'hi ha que estan pitjor que nosaltres.

-I llavors què va passar?

Sí, va passar que m'ho va fer provar a mi, i des d'aquell moment vaig ser tirador de morter.

-Mira, ja et va sortir feina per passar 14 mesos. I parlant de feina, Déu n'hi do les coses que has fet...

-Si es vol anar vivint, sempre s'ha de fer una cosa o altra. Mira, quan vaig tornar del batalló de treballadors vaig anar a treballar a bosc, perquè es guanyava més, i saps quant em donaven?, doncs una pesseta a l'hora. Per això, quan vaig acabar la mili vaig pensar que per fer diners i poder-me casar amb la Carmeta havia de buscar una cosa per guanyar més.

-I la vares trobar?

-D'aquella manera... (i amb el seu somriure habitual, explica un altre cas que li va passar). Veuràs, era el temps del contraban i allò rajava... rajava si no et pescaven, però a mi em van enxarpar en el primer viatge.

-Com va anar que t'enxarpressin?

Ja pots comptar! Veníem amb tota la colla per la banda de Custoges carregats amb rodes de cotxe i de camió, i els guàrdies ens esperaven al capdavant del camí.

-I què va passar?

Va passar que em vaig estar tres mesos de vacances a la presó de Figueres. Però, això sí, baixant Muga avall, quan vam passar per Albanyà, vaig dir als guàrdies que amb el calçat que duia no podia tirar, i em van comprar unes espadnyes noves.

-Les varen pagar ells?

No sé qui les va pagar, el cas és que en el moment que ens varen enxarpar se'ns van quedar tot el que dúiem a sobre. Jo, de diners no en duia gairebé cap, i per tant es pot dir que les espadnyes em van sortir de franc.

-Tomeu, donem un tomb a la conversa. Després de tant de temps, creus que val la pena haver viscut tantes peripècies?

I tant que sí! Tot això m'ha ensenyat moltes coses, entre elles, saber estar bé a casa, perquè a casa hi estem molt bé... pensem que n'hi ha que estan pitjor que nosaltres.

-Veient l'estat actual, creus que es pot tornar a produir allò d'abans?

No pot tornar a ser com en aquell temps. Viure com llavors no pot ser; ara bé, tornar a una situació semblant, potser sí. (Aquí intervé la Carmeta, que vol confiar en el seny de la gent d'ara). Mira, Carmeta... que ja vindrà just. El que passa és que ara la cosa no duraria tant de temps, amb una bomba en farien prou.

-Amb la teva experiència, quin camí diries que han de prendre les noves generacions?

Mira, jo he fet sempre el que he volgut. Millor dit, allò que em semblava millor; no m'ha agradat mai que m'obliguessin a res. Per això, no diré mai «s'ha d'anar per aquí!». Això no ho vull dir a ningú. Ara bé, aconsellar sempre que ho demanin, però exigir de la vida, mai.

-Continuem el viatge. Per on has passat abans d'arribar a la jubilació?

La meua vida laboral va transcórrer en uns temps en què a l'hora de treballar no et podies arronsar gaire. Calia ser-hi i aprofitar allò que hi havia. Vaig treballar a bosc, vaig fer carbó, vaig participar en les campanyes de segar i batre fins que, l'any 1953, vaig entrar a treballar a la fàbrica de paper de Ca l'Esquetllar. Més endavant em va arribar la feina a les guixeres, primer a «Yedesa» i després a «Cargas Blancas» on un accident laboral em va acostar a la jubilació.

-Explica'ns la teua vida de jubilat.

Ara la vida me la prenc més bé que mai. Anar a pescar, a collir bolets, caçar cargols, treballar a l'hort... ja veus, sempre tinc feina, la qüestió és no estar mai parat.

-I si no tens feina, te la busques... Participes en moltes coses.

És que m'agrada participar en les activitats que s'organitzen, com ara estassar l'acotament escolar, les ruïnes de Sous i de Sant Fruitós, en les tasques del Centre Excursionista i del Club de Futbol... en fi, tot distreu.

-I també continues viatjant.

Abans de l'accident, més que ara. Llavors procurava fer una excursió cada any per Europa. Però ara ja no anem tan lluny...

-Quin viatge prepares per a aviat?

Ara en preparo dos: un cap a Madrid i l'altre cap al Pirineu d'Osca, però això es farà en la temporada que el dia sigui llarg, perquè va bé per voltar i conèixer país.

Per damunt de les vicissituds i les alegries traspua, sobretot, una voluntat, la de viure i deixar viure. Viure la vida que pas a pas s'ha anat forjant a través de l'esforç i de la feina; aquesta feina feta art en les seves mans i que, com a bon artista, respecta l'obra dels altres.

En Tomeu va néixer fa 68 anys a can Hort de Beuda, on va viure fins els 27 anys, que es va casar amb la Carme Sala i van anar a viure al Carrer Major de Besalú, al segon pis de la casa de Can Cargol, on va néixer la seva filla Hortènsia.

L'any 1948, van traslladar la seva residència al carrer dels Horts, a can Panxeta, on va viure 19 anys, fins que amb la Carmeta es van traslladar a la seva residència actual, al Camí de can Surós.

FINALITZA EL II TORNEIG DE REIS, DE TENNIS TAULA

(Des de Sant Julià, del nostre corresponçal Jesús Dalmau).

El II Torneig de Reis de Tennis Taula, que va tenir lloc a Sant Julià, va finalitzar amb una sobredosi, mai millor dit, de gran nivell de joc per part dels participants. El gran nivell d'acceptació d'aquest torneig, quaranta participants, fou acompanyat d'una acurada organització, gràcies a la col·laboració del nostre Ajuntament, de la Caixa d'Estalvis, de la botiga «Esplais», de Plaur, de l'Agrupació Teatral de Besalú, de l'Ajuntament de Banyoles, d'en Vicenç López, d'en Josep Vilaseca i de l'Alfred Vergés.

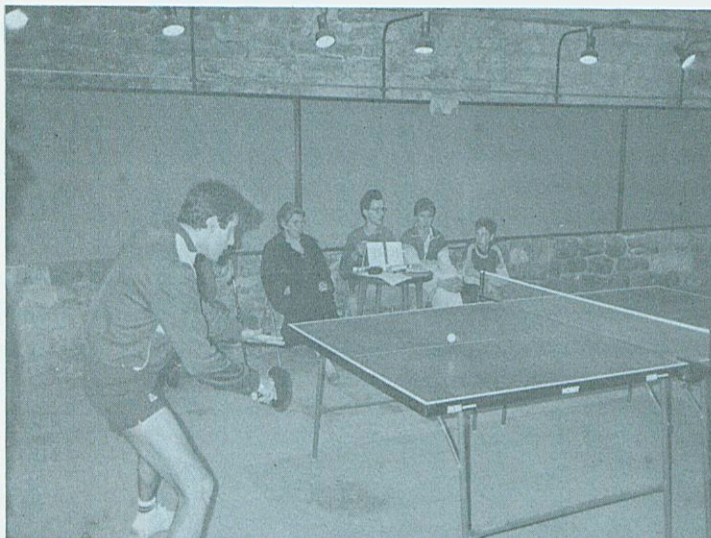
Els resultats foren els següents:

En la modalitat individual: 1r. classificat, Josep Salvanera; 2n., Alfred Sánchez; 3r., Josep Vidal; 4rt., Roman Hurtós.

En la modalitat de dobles: 1^a parella classificada, Lluís Casals - Josep Vidal; 2^a, Josep Salvanera - J. Salvanera; 3^a, Alfred Sánchez - Toni Robles; 4^a, Jesús Dalmau - Roman Hurtós.

El lliurament de trofeus i medalles fou efectuat per la nostra alcaldessa, Na Roser Coromines, i per en Vicenç López.

Per acabar, hem de dir que aquest Torneig ha demostrat sobradament que al nostre poble hi ha molta afició per aquesta modalitat esportiva. Esperem que el Club Tennis Taula Besalú tornarà a néixer de les seves cendres, cosa que faria molt contents a molta gent.



CLUB GIMNÀSTIC «LA GARROTXA»

El diumenge 21 de desembre, el nostre Club participà en un campionat de promoció de gimnàstica artística femenina a Salt, en el qual també prengueren part el GE i EG, el Salt Gimnàstic Club i el Club Gimnàstic Palamós. En total, cap a unes 90 atletes.

Hi havia tres categories, i es van obtenir les següents medalles:

—En la categoria d'iniciació i benjamí, medalla de bronze en terra (Marta López i Alabert).

—En la categoria aleví, medalla d'or en terra i salt de «potro» (Anna Ruiz i Garcia), i medalla de plata en terra i salt de «potro» (Anna López i Viñas).

—En la categoria infantil, medalla d'or en terra (Anna López i Alabert).

Un resultat excel·lent per a un Club que porta pocs anys de funcionament i que en l'actualitat ja inclou nenes de Castellfollit de la Roca i Montagut.



(Foto Molas)

És qüestió d'espavilar-se! Els de vuitè d'EGB han decidit fer un viatge a Itàlia a final de curs. I perquè els números els surtin han decidit, ajudats pels mestres, fer un parell de representacions d'«Els Pastorets». I a fe que ho han fet bé!

DIADA DEL CONTE

Dia 27 desembre 1986

Una de les activitats culturals que s'han portat a terme durant aquestes festes de Nadal, ha estat la DIADA DEL CONTE. Per tal de poder fer una breu valoració d'aquests actes cal tenir en compte els següents punts:

–La col·laboració en la Diada de diverses entitats amb àmplies donacions de llibres així com d'altres donacions vingu-

des de les llibreries de Besalú. D'aquesta manera s'ha pogut formar el lot de llibres per al guanyador i un obsequi per a cada participant.

–L'interès que han demostrat algunes persones per tirar endavant actes com aquest per tal de promoure la vida cultural a Besalú. Tots els assistents van comprovar amb quina afició la mainada, i també els més grans, seguien els contes i les narracions que s'explicaven. També s'agraeix la voluntat d'algunes persones

que van fer possible la Diada col·laborant en els actes que s'anaven celebrant.

Podem dir que la primera Diada del Conte va ser una trobada agradable i familiar entre gent que connecta en una ona infantil i que valora el nen i el món que l'envolta i li dona importància. I esperem que aquest assaig donarà una empena per iniciar tot un seguit d'activitats en les quals tothom participi; del que es tracta és de no limitar les activitats i fer-les al més atractives possible.

EL TRESOR PERDUT

Vet aquí que en un país llunyà hi havia un poblet anomenat Xixarola. L'alcalde d'aquest país tenia un fill que era molt trempat.

Un dia, mentre el xicot cavava al jardí, el pare, que llegia el diari, veié una notícia molt interessant que deia així:

«S'ha descobert que en el nostre país hi ha un tresor. El tresor (del qual fins ara ningú no sabia res) ha estat guardat per un vellet que té més de dos-cents anys. Ara aquest vellet s'està morint i ha parlat sobre el tresor (als nostres representants). Així doncs, se sap que el tresor es troba al nostre país (no se sap si és per terra o per mar). Tots els interessats a trobar el tresor que s'adrecin al nostre diari».

L'alcalde cridà de seguida el seu fill Miquel i li llegí la notícia. En Miquel, interessat per l'afer, demanà al seu pare la llicència per anar a buscar el tresor. El pare de primer s'hi negava una mica, però al cap de poc accedí als desigs del seu fill.

En Miquel se n'anà al diari per demanar informació sobre el tresor. Allí li facilitaren una entrevista amb el vellet.

Miquel.– Com es diu, vostè?

Vellet.– M'anomeno Xinxo.

Miquel.– És un nom molt estrany...

Xinxo.– Sí que ho és, però segur que no has vingut ací per saber el meu nom.

Miquel.– Sóc ací per preguntar-te coses sobre el tresor.

Xinxo.– Tu també vols trobar el tresor?

Miquel.– Sí.

Xinxo.– El tresor només el trobarà qui passarà totes les proves que jo hi vaig posar fa cent anys. Si tu ets llest i bo, passaràs totes les proves i trobaràs el tresor.

Miquel.– Em podria dir on es troba, el tresor?

Xinxo.– Es troba al penya-segat de la vall de la Rosada, no et diré si és per mar o per terra, tan sols que és al mig.

Miquel.– Moltíssimes gràcies, Xinxo. Adéu.

Xinxo.– Adéu.

Quan en Miquel es trobà a cinc quilòmetres de la vall de la Rosada, es va fer de nit i decidí anar a dormir en un hostal proper. Allí conegué una hostalera que hi feia de criada i a en Miquel li agradà la noia, i encara que semblava estrany se n'enamorà.

L'endemà al migdia en Miquel ja era al penya-segat.

Restà buscant moltes hores per trobar alguna entrada secreta, però res. Així doncs, s'assegué a terra i començà a dinar un entrepà. Quan quasi se l'havia menjat el terra es començà a obrir deixant a la vista l'entrada en una cova. En Miquel hi entrà de seguida i continuà per un túnel que estava il·luminat gràcies a les parets fosforescents. Arribà en un lloc on el túnel es dividia en tres. En Miquel tirà una pedra en un túnel i no sentí com queia a terra; això vol dir que hi havia un pou.

Tirà una altra pedra i sentí com queia a l'aigua; això vol dir que hi havia un riu.

Tirà una altra pedra a l'últim i sentí com queia a terra, així doncs s'encaminà cap a aquest i al cap d'una hora de caminar... oh!, meravella! Entrà a la cambra del tresor i emplenà tres sacs de les riqueses que hi havia allí.

Quan sortí de la cova, se n'anà a buscar la criada de l'hostal i es casaren. Havent-se casat marxaren cap a la casa d'en Miquel i foren molt feliços.

Vet aquí un gat.

Vet aquí un gos.

I aquest conte ja s'ha fos.



Dibuix: Jordi Boix.

RESULTATS DE LES PROVES DE LA DIADA DEL CONTE

Concurs de contes per a nens d'11 a 16 anys: N.º 1 Montserrat Grau i Bosch, 1r. classificat. N.º 6 Montserrat Varela i Navarro, 2n. classificat.

Concurs d'il·lustracions de contes per a nens de 8 a 12 anys: N.º 4 Raul Rescalvo i Hernández, 1r. classificat. N.º 15 Anna López i Alabert, 2n. classificat.

Han format el Jurat: Sra. Roser Corominas i Canadell, Sr. Duranton, Sr. Guix, Sra. Judit Terma (Olot), Sr. Joan Grèbol, Sr. Pere Cerro, Sra. Maria Fauró.

PARLEM DE TEATRE! AL VOLTANT DE LA TAULA

Com passa el temps! Dos mesos més, i com si res. No és estrany que avui dia, a la velocitat que tot passa i amb tantes coses, tinguem o patim aquest «stress» que afecta gairebé tothom d'una manera o altra.

Bé, deixem-nos de lamentacions i anem a presentar els nostres personatges d'avui, que són en:

DANI BALÉS I JUANOLA

Un xicot jove, alt i prim, amb una vitalitat incansable. Té un sentit de l'humor fabulós, simpàtic a carta cabal, xerraire i molt bon amic. El seu hobby: la seva feina, cuinar, pescar, i els cotxes.

El seu plat favorit: Escudella i carn d'olla, i també la sarsuela.

És un bromista de marca, però encara és més traçut en tot el que es proposa.

I la MARTA FERRÉS I COSTA

Una noia molt jove, molt maca. Té cara d'ingènua. De moment molt senzilla (i tant de bo sigui sempre així), estudiant, molt simpàtica. Encara que la seva simpatia és una mica tímida amb qui no coneix gaire.

El seu hobby: La música, l'esport i llegir.

El seu plat favorit: Els canalons.

Podem afirmar, sense por d'equivocar-nos, que aquesta barreja d'ingenuïtat, simpatia i timidesa, la fa una noia molt interessant, amb una personalitat ben pròpia.

EN DANI:

—A tu t'agrada molt viatjar. Quin és el lloc, d'entre tots els que has visitat, que t'ha produït més impacte?

El lloc que m'ha produït un impacte més agradable ha estat Santander.

—Estàs molt enamorat de la teva Marta, això ja ho sabem; digues, què és l'amor per a tu?

És més que una amistat, i una gran confiança envers les persones amb qui convius.

—Dani, ets un xicot alegre i amb un humor fantàstic; com t'ho fas per tenir sempre una sortida a punt perquè les persones que t'envolten estiguin sempre contents i alegres?

És una cosa que em surt des del més fons del cor i d'una manera espontània.

—Ara no, però hi hagué una època en què t'agradava moltíssim córrer en curses de cotxes, cosa que et portava molta feina per preparar el teu. Suposo que et devies trobar amb més d'una situació compromesa o curiosa. Pots explicar-nos-en alguna?

Una cosa molt curiosa és que jo no havia sentit a parlar mai d'autocross, i la primera vegada que en vaig veure un fou enmig de reixes i les mans al volant competint en una cursa.

—Què penses de les dones?

Penso que pot ésser la companyia més agradable que pot tenir un home.

—Què penses de la moda?

Per a mi la moda és anar vestit al teu gust, sense fer el ridícul.

—Com veus la joventut, actualment? Quins són els seus problemes més greus?

La veig força malament si no es modera una mica. Quant als problemes més greus, crec que són la droga, la falta de feina i, per a molts, la falta de ganes de treballar perquè ja ho han trobat tot fet.

—Per a mi, ets un expert fent pessebres de Nadal. Pots explicar-nos com t'inspires i com ho fas, més o menys?

Amb el pensament el començo dos o tres mesos abans; ara bé, la feina, en realitat la faig vuit o quinze dies abans, i en fer-la em surt espontàniament la inspiració i potser no faig res del que havia pensat.

—Creus en la màgia? Hi ha moltes classes de màgia, la manual, amb gran llestesa de mans i de paraules, i la parapsicològica, en què em sembla que intervenen altres forces. Què en penses, de tot això?

Crec en la màgia, m'agrada la màgia i les coses difícils de comprendre o perilloses.

—Què penses dels polítics? Com els veus des del teu prisma?

Sembla estrany que tots diuen procurar el bé dels ciutadans i compleixin tan poc la paraula donada. Per dir-ho clar i català, que siguin tan mentiders!

Amb sinceritat: totalment d'acord amb tu!

LA MARTA:

—Tu, Marta, encara no has fet gaire de teatre amb nosaltres de moment, sí algunes actuacions que, per cert, han estat molt bé per a una principiant. Què et sembla, el teatre?

Em sembla, pel poc que n'he vist, que és un hobby molt divertit.

—Com veus la gent de teatre, ara que comences a tractar-los?

Molt agradables, amb un sentit de l'humor molt envejable, però que quan convé també tenen molta serietat.

—Estàs estudiant. Què penses ser el dia de demà?

De moment està en el meu pensament ser puericultora; això no vol dir que més endavant pugui canviar d'idea.

—Tu que ets tan jove, com has vist la moda dels banyadors aquest estiu passat?

Considero que la moda de l'any passat fou formidable, amb colors molt vius i unes formes que estilitzaven molt la silueta.

—Ets gelosa?

Sí que ho sóc, molt. Però com que ho sé, intentaré corregir-me.

—T'agradaria ésser una persona famosa?

Sí que m'agradaria, com a tantíssima gent que crec que els plauria ésser-ho.

—La teva afició principal, quina és?

En tinc moltes, d'aficions, però la principal és pensar. M'agrada molt pensar.

—La teva opinió de la famosa Jacqueline Kennedy?

No puc opinar perquè no la conec ni n'he sentit a parlar mai.

—Com veus els nois de la teva edat? Per a tu, quina companyia és més interessant, els de la teva edat o una mica més grans?

Molt divertits, una mica massa presumits i amb molt d'egoisme. Prefereixo que siguin una mica més grans.

—Si haguessis d'escollir una sola cosa de la Creació, què escolliries?

L'home.

Això sí que és sinceritat!

CARTES AL DIRECTOR

Senyor Director:

Com sigui que infinitat de persones ens han preguntat el perquè de la raó que en el proppassat número de «Tallaferro» no sortís l'acostumat «Parlem de teatre. Al voltant de la taula», volem fer l'aclariment corresponent.

En primer lloc hem de dir que des del n.º 1 del «Tallaferro» en què se'ns va oferir un espai per al teatre, el qual espai vam anomenar «Parlem de teatre», en cap número no hem faltat a la cita amb els nostres amables i benvolguts lectors que tenen la gentilesa de seguir-nos, encara que siguem uns reporters d'estar per casa, com es diu vulgarment; procurem fer la cosa del teatre al més amena possible perquè es distreguin una mica i ens coneguin un xic més a tots els qui formem part de la gran família del teatre i als qui no en són però simpatitzen amb aquest fet cultural.

Per tant, hem de dir que l'entrevista amb en Dani Balés i la Marta Ferrés ja era a la impremta per sortir, però a última hora, com tantes coses es fan a Besalú, a última hora i corrents, es va presentar un altre article i l'impressor, que no tenja prou espai, va haver de treure la nostra entrevista. Ens va tocar al teatre, que no ha fallat mai..., en fi, què hi farem, ho sentim pels nostres lectors. Per altra part, això ens encoratja a continuar en la nostra línia d'actuació, ja que hem constatat plenament que encara despertem algun interès envers totes les coses relacionades amb el teatre. Que per molts anys sigui així i, de passada, celebrariem que les festes nadalenques i l'entrada a l'any nou us hagin provat molt i molt.

Agrupació Teatral de Besalú

GERMANDAT DE DONADORS DE SANG

Benvolguts tots:

Per endavant vull dir-vos que el proper mes de febrer hi haurà nova extracció de sang. Encara no sé el dia exacte, segurament serà un dissabte. Ja avisarem amb temps la data concreta, el lloc i l'hora.

A tots vosaltres, donadors de Besalú i rodalies, vull adreçar-vos un prec, una súplica: Hem d'aconseguir doblar el nombre de donacions. De quina manera es pot fer? Posant-hi tots el nostre gra de sorra.

Tots i cada un de nosaltres hem de fer que una altra persona sigui donador, un nou donador, o bé a un donador que té feina o que no se n'ha recordat, convèncer-lo perquè vingui aquell dia sens falta a fer donació.

Així de senzill, així de fàcil, i si per algú de vosaltres no resulta tan fàcil i representa un sacrifici, doncs si ho aconsegueix més motiu per sentir-ne una satisfacció que us deixarà el cor ple d'emoció.

Avui dia, en aquest món tan materialitzat, hem de procurar motivar-nos per no quedar convertits en uns robots de consum i un ramat

de xais sense personalitat. Fem néixer dintre nostre una sensibilitat envers els altres éssers humans, pensem que la nostra sang pot salvar una vida, una vida plena d'il·lusions com les nostres pròpies il·lusions i, desgraciadament, hem arribat en un punt del nostre camí en el qual hem perdut ja totes les il·lusions pel que sigui; la donació de sang pot ésser una motivació de saber-nos útils, i amb més mèrit, ja que és un favor que podem fer a una altra persona anònimament, sense bombos ni platerets. L'acció anònima, desapercebuda, és la que realment ens omple més. Humanitzem-nos més i més, siguem conseqüents amb nosaltres mateixos, perdem la por que puguem tenir d'anar a donar sang; tot el que pot passar, si tan aprensius som, és que perdem el món de vista per uns instants; sereu ben atesos si això passa; però quina satisfacció interior, quin enriquiment dins el nostre esperit quan tornarem en si; tot és qüestió de força de voluntat i us puc assegurar que aquest exercici és... feu la prova, no cal que em digueu el resultat, jo ja el sé.

Tinguem personalitat pròpia, donem-nos una mica als altres i ens sentirem realitzats.

Espero que entre tots ho farem tot.

Si us plau, no em falleu!

Sempre vostre,

Joan Zafont

*Delegat a Besalú de la
Germandat de Donadors de Sang*

HI HA COSES QUE FAN MAL...

La veritat és que li voldria explicar tantes coses que no sé per on començar; l'espai de la revista també és petit, i ben poques coses li puc dir. Això sí, el que sí que li anuncio és el fet que dimiteixo de Ràdio Besalú, si és que puc fer-ho perquè, la veritat, és que no tinc cap càrrec dins l'emissora per la senzilla raó que no hi ha hagut cap tipus d'eleccions.

De tothom són sabuts els meus esforços per tirar endavant la ràdio, esforços que es farien petits si al costat meu tingués gent amb ganes de treballar de valent. El primer qui m'hauria d'ajudar, el Sr. Salvador Garcia i Arboç que, per cert, es va autoanomenar director de Ràdio Besalú i un dia va dir públicament: «La Ràdio sóc jo», es dedica, senzillament, a publicar còmics que atempten contra la vida privada dels seus convilatans (vegeu «Tallaferri»).

Això no és tot, el que no es pot permetre és el fet que es prengui el dret d'amenaçar persones que, tot fent un esforç considerable, fan un programa de ràdio.

Si alguna cosa de profit puc treure d'aquesta decisió que, Sr. Director de «Tallaferro», no sap quant m'ha costat de prendre, perquè realment en dol d'allò més haver de deixar de tenir cura de Ràdio Besalú, és que mai més no tornaré a treballar amb un personatge que ha sabut demostrar-me, una vegada darrera l'altra, que és un incompetent.

Que quedi clar que vull el millor per a Ràdio Besalú, i que el Sr. Salvador Garcia pugui demostrar que realment ell és la Ràdio.

Jesús Dalmau i Sarola

TOT PER A L'ESQUÍ, A ESPORTS

ESPLAIS

c/. Major, 1 - Tel. 59 09 87 - BESALÚ

PEIXATERIA NEUS

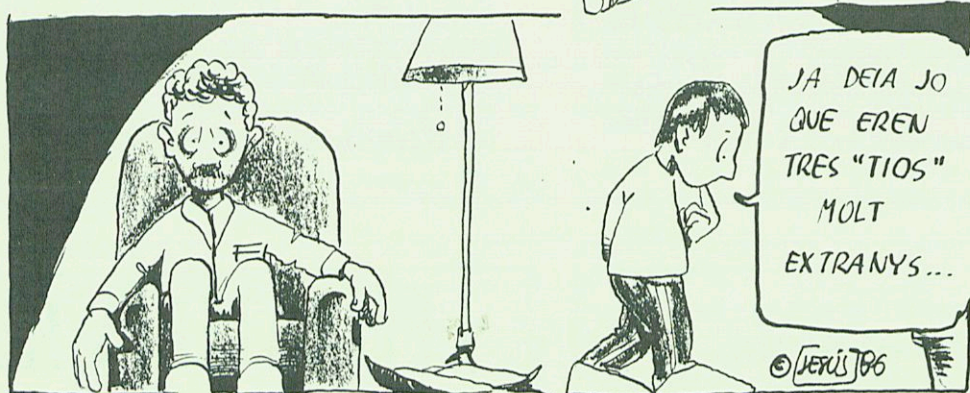
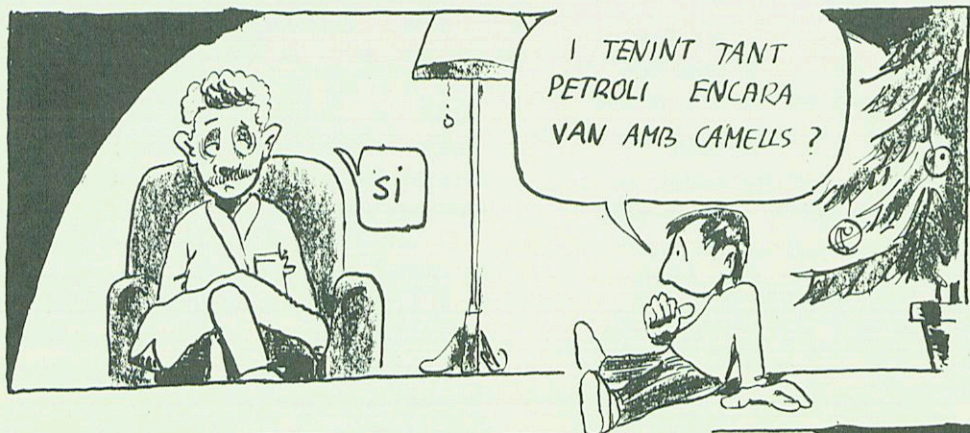
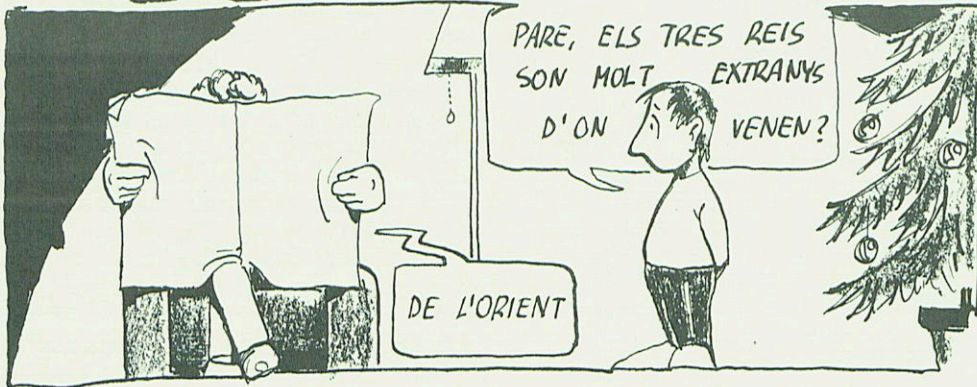
Peix fresc de la costa.

Marisc i congelats.

c/. Tallaferro, 3. Tel. 59 00 38 - BESALÚ

REIS

GUIÓ: JESÚS GARCÍA
DIBUXTS: JESÚS '86



Ha col.laborat en aquest número:

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL